

Szakáli Anna

SZÓTÜNDÉREK

Rajzolta: Péter Kincső, Péter Hajnal, Péter Dalma

Szakáli Anna

SZÓTÜNDÉREK

Nyelvhelyesség: Bemné dr. Schneider Mária

Szerkesztette: Veit Judit

Péter Kincső, Péter Hajnal, Péter Dalma rajzaival

© Szakáli Anna

Nyomda: Kapitális Kft.

Madár János kiadóvezető
Rím Könyvkiadó
1072 Budapest, Rákóczi út 6.
Telefon: 06-70-6170684
madarjanos@gmail.com

Megjelent 300 példányban.

ISBN
978-615-5266-88-1

Ajánlás

„A kedves szavak rövidek és könnyen kiejthetők, de visszhangjuk valóban végtelen.” Ez a Kalkuttai Szent Teréz-idézet jutott eszembe, amikor elolvastam Szakáli Anna legújabb, elsősorban gyerekeknek szánt kötetét.

Verseiben a szavak nemcsak kedvesek és könnyen kiejthetők, hanem könnyen érthetők is.

Felnőttként nem egyszerű gyerekfejjel gondolkodni, látni és formába önteni mindazt, ami a kicsik számára fontos lehet. A szerzőnek sikerült; a csigabigától, táltos paripától kezdve megismertet bennünket a környező világgal, a természettel, a Szent Családdal, Bori mamával, Gazsi tatával és nem utolsósorban unokáival, akiknek bűbájos rajzai illusztrálják a könyvet.

A gyermeki lélekkel megírt színes kötetben Anna a mindenséget öleli át, úgy, hogy közben megajándékozza vele olvasóit.

Találó és kifejező a címválasztás; egy szakkifejezésnek, nyelvünk legkisebb egységének, a *szónak* az összekapcsolása a mesék gyakori – általában jóságos – szereplőjével, a tündérrel.

A léleksimogató versek, versikék szavai – ha figyelmesen olvassuk – „végtelen” visszhangra találnak bennünk.

„...a szó, akkor jó, ha kedves és simogató”

Bemné dr. Schneider Mária

Szótündér

A szótündér libben-lebben,
szívemre száll, meg-megpihen.
Unokámat ébresztgetem
egy gyöngyharmatos reggelen,
mikor az ablakot kitárom,
madár dalol kinn az ágon.

Hallod? A madár is beszélget,
énekelve dicsér eget, földet,
a szép Napot.
Ki ne várna "Szép jó napot!"
Mert a szó az akkor jó,
ha kedves és simogató.

Mosolyt csal a szemedbe,
szíved megremeg tőle.
Lüktetése, mint a táncnak
– ha szép lányok ringatóznak –
libben-lebben, összeáll,
gondolatom halld meg már!

Anyám tanította régen:
ördögöt is meggyőz szépen,
ha a szót azt úgy rakod,
lássák a jó szándékok.
Szót a szóra úgy tegyed,
mozgassa meg a hegyet.

Úgy felelj a kisgyermeknek,
a szavak visszaköszönnek.
A szó mennyországgal felér,
kicsi lelke így lesz fehér.
Gondold meg hát minden szavad,
a szeretet el nem apad.

Sose fájjon, sose bántson,
a szótündér el ne szálljon.

Csiga-biga néne

Csiga-biga néne
a piacra menne,
de lassú a járat,
bizony el is fárad.

Csiga-biga néne
lassan hazaérve,
vajon mit főz délre?
Nincs kész az ebédje!

Sütőtök

A tökkobak kongón kondul,
hordó hassal hanyatt fordul.

Görbe tökszár körbe csorbul,
körtefára felfut orvul.

Tekeredik fel az ágra,
fel a fények magasába.

Ott díszeleg, ott tetszeleg,
tökszarával rám integet.

Mikor lehull a falevél,
hideg dér jön, s itt van a tél.

Sütőtököt mind leszedem,
a sütőben sütögetem.

Majszolgatjuk, mind felfaljuk,
magját tavaszra elrakjuk.

Átváltozás

Hímporos szárnya lebben virágra,
gyöngyfényű minták színe ámít,
egy kis pillangó, éjjeli szender,
nappali fényben nektárt áhít.

Cifra ruhája nászöltözet csak,
ősszel lehull a két pici szárny,
de fakéreg alatt új nemzedéke:
tavaszi hernyó zöld rügyet rág.

És mikor végre az álom eléri,
megszövi azt a selyemgubót,
báb-bölcső rejti, és megérleli
szivárványszínben a pillangót.

Boci nóta

„Boci, boci tarka,
se füle, se farka!”
hej, de régi nóta,
ez a boci nóta!

Boci, boci tarka?
Hogyan szól a nóta?
Mert a mi bocinknak
van füle és farka!

Mert a boci nem más,
csak egy tehényerek,
tehénmamáától kap
illatos, friss tejet.

Nem hiányzik annak
semmi porcikája,
legyet űzni segít
hosszú farkincája.

A füle is megvan,
kolompot is hallja,
a tehéncsordával
a legelőt járja.

Ha lenyugszik a Nap,
s felragyog sok csillag,
esti harangszóra
lassan hazaballag.

Kapuban vár rá
a ház gazdája,
illatos szénát tesz
este a jászolba.

Boci füle rezdül,
a szeme ránevet,
s boldogan habzsolja
a boci eledelt.

Kertben

Alma ül az ágon,
friss ízére vágyom.
Ropogós és édes,
lesz belőle béles.

Csiga van a fűben,
háza készülőben.
Zöld salátát rágja,
tele van a szája.

Cinege az ágon,
szorgos kis barátom.
Szájában egy hernyó,
fiókának az jó!

Csipkebogyó

Csipkebogyót csíp a dér,
csipet csipke megértél.

Piros gyümölcs, töviság,
alszik benne a világ.

Ágának nincs levele,
csipkebogyó a dísze.

Pirosodik hó alól,
álmodik a tavaszcól.

Télvidító bogyó-álom,
magjában a jövőt látom.

Kutya koma

Kutya koma nagyot harap,
szereti a csontot, halat.
Csirkét enne ízibe,
ha a gazda nem jönne.

Szitakötők

Szitakötő-lányka
nádas közt felbukkan,
kék fátyolruhában
víz felett elsurran.

Párja jön sebesen,
táncolnak mindketten.
Kecsesen repkednek,
ki járja legszebben?

Pogácsasütés

Süssünk, süssünk pogácsát,
sajtos, vajas pomposkát.
Gyúrjuk, nyújtjuk, szaggatjuk,
a sütőbe berakjuk.

Ha piros a teteje,
szedj a tálra belőle.
Kínáld meg a vendéget,
ez lesz ám nagy evészet!

Várlak, nagyfi

Nagyanyám, én mindig várlak
repeső örömmel,
te altass el, tente, tente,
tündéres mesékkal.

Várom koppanó léptedet,
és mosolygós arcod,
akkor is, ha a nagy táskád
nem rejtene cukrot.

Körforgás

Száll a bodros, kócos felhő,
fenyegető záporosó
vígán nyargal, réten fut,
nincs oly repedés a földön,
melybe esővíz nem jut.

Aztán a víg napsütésben
színeket von fel az égre,
épül egy nagy alagút,
eső és a fénysugár sző
szivárvány-aranykaput.

Ha a fények hívogatják,
ellebbenő szellő szárnyán
száll magasan, fel az égbe,
hol már várja és öleli
kócos felhő kistestvére.

Lovam táltos paripa

Lovam táltos paripa,
száguld a gyors széllel,
nyakán lobog sörénye,
futkos szenvedéllyel.

Ha a réten nyargalász,
szabad, mint a felhő,
vágat hegyen, völgyön át,
épp, hogy szárnya nem nő.

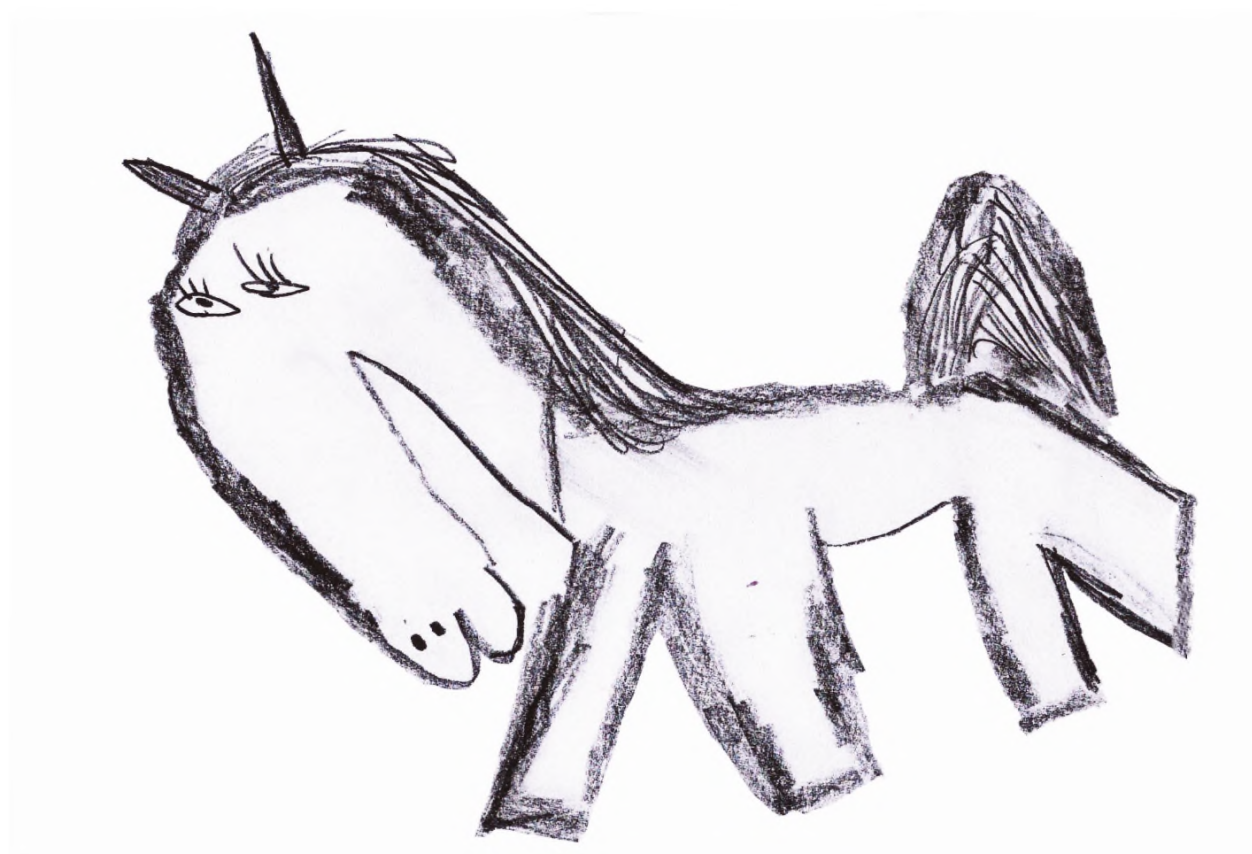
Lovam, hogyha egyet lép
Üveghegyen túlra,
tündéerkertben a tündék
táltos lova volna.

Lovam, hogyha kettőt lép,
gondolatként száguld,
mesevilág kapuján
varázsszóra átjut.

Hátára felpattanok,
nyargal héthatáron,
a Hargita tetején
kantárját megrántom.

Bekukkantok hozzátok,
hol vagytok, barátok?
Kedves játszópajtások
ugyan merre jártok?

Felkelő Nap mosolyog,
nyílnak a virágok,
mamának és tatának
jó reggelt kívánok!

Rózsa és madárka

Hajlik a rózsza, tövise bástya,
bokor tövében madárfióka
bújik fészkébe, lapul az árva,
gonosz ellenség meg ne találja.

Fekete macska jót lakomázna,
bokor aljába, ha tudna, bújna.
Akad az ágba, tövise vágja,
kicsi madárkát védi a rózsza.

Mikor a rózsát hernyó megrágta,
kicsi madárka jól nyakon vágta.
Hernyó leszédült, repült a porba,
örökre elment mohó étvágja.

Így van ez régi időktől fogva,
megvédi egymást madár és rózsza.
Jó tett helyébe jót vár a jóság,
hát te se bántsod a kicsi fiókát.

Csiga-biga

Csiga-biga, gyere ki,
vár rád itt kint valaki.
Sütök neked kalácsot,
dugd ki szarvad, meglátod.

Házad össze nem töröm,
tudom, neked nagy öröm,
hogyha kisüt majd a Nap,
csiklandozza hátadat.

Kertünkben a virágok
a csigákkal barátok.
Én is barátjuk leszek,
nem vagyok én rossz gyerek!

Csirregő

Csiripel a sok kis veréb,
zavar ez a sok ugri nép,
fülemben a sok hang,
csiring, csarang, csing-csang.

Azt csicsergi fennhangon,
nagy hideg lesz télen,
nem lehet majd ugrálni
síkos, csúszós jégen.

Éljünk vidáman hát most,
nyárnak örül, ki okos,
csirregi sok visszhang,
csiring, csarang, csing-csang.

Anyó

Kint a kertben egy fatuskó,
töredezik széle,
rátelepszik öreganyó,
s mintha néma lenne,
csendesen néz maga elé,
messzire lát ekkor,
idő táncol rezzenetlen,
s vele a gyerekkor.

Csigagyerek

Csigagyerek lyukat rág
káposztalevélbe,
átnéz rajta, a világ
egy kertben elfér-e.

Reggel indul, este ér
hosszú út végére,
kerítésnél megfordul,
hazaér reggelre.

Kalapács

Zuhog a vasfejű,
lecsapva koppanó,
hatalmas erejű.

Tavaszcím

Kertünkben a hóvirág
egy nap előbukkant,
tudtam, hogy a kikelet,
pár nap, és bekukkant.

Készülődjön minden ág,
új rügyet fakasszon,
friss tavaszi tarkaság,
üde szirmot bontson!

Szépen zengő madárdal
költözzön szívünkbe,
pettyes hátú katica
szálljon a kezemre!

Ki vagyok én? Mi vagyok én?

Pártám hófehér,
húsom édes, vérpiros,
magom kőkemény...
(cseresznye)

Kicsi szárnyakon
zümmögve, virágporból
mézet készítek...
(méh)

Futó léptekkel
rohantam káposztáért,
rám esteledett...
(csiga)

Harmatból lettem,
kövéren lecseppentem,
felivott a föld...
(vízcsepp)

Bori mama

Bori mama tipe-topa,
kicsi puha tutyi viszi,
csiszi-csoszi, ide-oda.

Szeme csupa mese-csoda,
haja moha, szava puha,
mint a szilva, potyog foga.

Kicsi mama, Bori mama,
jaj, a baja, hogy a kora
nyomja öreg napjait.

Esőben

Énekelek az esőben,
dagasztom a mély sarat,
minden kicsi vízmosásban
zúg egy áradó patak.

Kavicsokból hegyek lesznek,
magas gát a hordalék,
pocsolyából a Balaton,
melynek tükre égszínkék.

Mintha felettük repülnék,
hegyen-völgyön szállok,
az esőben szaladgálva
percre meg nem állok.

Csurom vizes már a hajam,
langyos eső áztat,
örülök az égből jövő
frissítő csodának.

Tökfej

Úritökből Tökfilkó lesz,
hogya még ma kifaragom,
tök testében tökszív dobog,
tökjő fejnek megformálom.

Tökfilkónak kell egy tök nej,
ne legyen a szegény árva.
Így lesz majd sok apró *tökfej*,
ez lesz az ő tök-családja.

Rigófütty

Ablak alatt a faágon
nótáskedvű kis barátom
vidám füttye ébresztget,
korán köszönt jó reggelt.
Én is várom a Nap keljen,
kicsi rigóm énekeljen.

Anyák napja Tündérorszámban

Egy kicsi kis tündér;
kezében virágja,
vidáman lépeget,
lebben szoknyácskája.

Hová, kicsi tündér?
Kié lesz virágod?
– Tündérkertbe megyek,
anyák napját tartok.

Mert Tündérországbán
az a szokás járja,
nagyanyót illeti
május szép virága.

Nem lehetnék én se,
ha ő nem lett volna,
ő az én anyukám
tündér anyukája.

Majd ha én nagy leszek,
s párom megtalálom,
tündéerkertbe viszem
én is a kislányom.

Ha a tündérévek
eljárnak, ahogy kell,
kedves kis unokám
majd engem keres fel.

Pehely és csepp

Bársonypehely hull,
csak hull,
rajta kívül nem mozdul
se fű, se fa.
Álmos a ház udvara,
moccanatlan alszik ma,
minden hallgat.

Kicsi pehely földet ér,
csillagágból sző a szél
hótakarót.
Ajtó nyílik, nyikorgó,
kilép rajta nagyanyó,
tipeg, topog.

Kendőjére rábillen,
vállára ül szelíden
egy hópihe.
Kicsi pihe csillagág,
kendő dísze, boldogság,
milyen ékes.

Jaj, de nem ülhet soká,
zsugorodó halmazzá,
vízzé válik!
Kicsi vízcsepp belőle
hullik, gördül a földre,
hopp, lepottyan.

Mire éppen földet ér,
jégkristály, mit fúj a szél,
jéggyöngy-kása.
Mitől változott meg hát?
Hova lett az a világ,
honnét indult?

Szállt az erdőn, réten át,
talán most már nincs tovább?
Mi lesz vele?
Ó, de jön egy napsugár,
a fény útján égre száll,
hopp, elillan!

Aztán indul újra le,
felhőből száll hópihe,
lassan pilleg.
Milliárdnyi hópelyhek
világra így születnek:
a vízcseppek.

Csacska-macska

Csacska-macska úgy kívánja
azt az édes tejcsikét!
Bajuszkáját nyalogatva
inna még egy cseppecskét.

Kicsi gazdám ne sajnáljad
azt a finom tejcsikét,
hogyha kapok még egy kortyot
dorombolnék kicsikét.

Gazsi tata

Ül a sámlin Gazsi tata,
néha bajsát pödri,
lábainál Burkus kutya
bodor felhőt nézi.

De szép is volt valamikor,
mikor együtt jártak,
öreg mezőn, kerek erdőn,
forrás mellett háltak.

Vigyázták a gazdag határt
hosszában, széltében,
megfértek ők egymás mellett
örökös békében.

Elfáradtak mind a ketten,
már csak üldögélnek,
árnyas tornác szegletében
régmúltról mesélnek.

Ünnepnapon

Ünnepnapon szél sem rohan,
bokrok között madár pihen,
fa ágában erő szunnyad,
gyümölcs érik rügyeiben.

Ünnepnapon kicsi kertben
illatozik sok-sok virág,
pillangók csapongva szállnak,
tarka-barka lett a világ.

Ünnepnapon a harangok
ezüsthargon csengve szólnak,
hallgatja azt sok-sok ember,
s búcsút int a búnak, bajnak.

Színesek

Sokan vagyunk, sokszínűek,
de minden szín fontos,
ne legyen a fák levele
se kék, se csúf kormos.

Ragyogjon a zöld, a sárga,
a tűz vörös színe,
tavaszi ég legyen oly kék,
mint a tenger kékje.

A fekete grafit írjon
betűket, számokat,
el ne vesszen amit tudunk,
őrizze fehér lap.

Itt lapul mind a tartóban,
barna, narancssárga,
kihegyezem és elteszem,
jó lesz rajzórára.

Karácsonyi menet

Szürke csacsi botorkál,
kis báránka lépked,
terelgetik, biztatgatják
szőrös, botos népek.

Amott hintáz teveháton,
kelet bölcs királya,
meg-megbillen kopasz
fején ékes koronája.

Betlehemes ének hangzik
lent az utca végen,
pásztorok és szent család jó
libasorban szépen.

Hóban topog sok kicsi láb,
égbe száll imája;
engedjétek kicsi Jézust
be, a meleg házba.

Itt vannak a jó pásztorok,
ajándékot hoztak,
kis Jézusnak énekelnek,
és mirhát áldoznak.

Megpihennek, eszegetnek,
botos táncot járnak,
melege lesz hamarosan
a három királynak.

Kicsi buba Máriának
ölelő szent karján,
mosolyog a csöppnyi gyermek
szép éneket hallván.

Hallga, hallga, Jézuskája,
csendben elbólicál,
odabújva az anyjához,
álmában messze jár.

Elcsendesül a zajos nép,
útra kel serényen,
mert e kedves hajlék alatt
kicsi gyermek pihen.

Elindul a szürke csacsi,
kis báránka lépked,
terelgetik, biztatgatják,
szőrös, botos népek.

Teveháton bóbiskol már
kelet bölcs királya,
kopasz fejét kucsma védi,
bajszát szél cibálja.

Betlehemes ének hangzik
lent az utcavégen,
pásztorok és szent család megy
libasorban szépen.

Tavaszi jött el barátom!

Elillant már nincsen tél,
minden állat vígan él.
Előbújik a medve,
süninek sincs rossz kedve.

Eresz alatt csicsereg,
a fecskék is megjöttek.
Harkály kopog a fákon,
gyakran hallom majd nyáron.

Házak fölött kelepel,
egymással úgy felesel,
gólyapár a kéményen
veszelezik az ebéden.

Béka brekeg vidáman,
ott tocsog a nádasban.
Jót nevet a napsugár,
nemsokára itt a nyár.

A tavasz fut sebesen,
sok-sok virág kényesen
ontja szirmát, illatát,
pártájuk selyembrokát.

Mindenfelé zsong az élet,
aki aludt, mind felébredt,
lepkék, méhek, rovarok,
köszö, én is jól vagyok!

Fogócska, hunyócska

– kiszámoló –

Rét, rét, rétecske,
virágporos méhecske.

Száll virágról virágra,
virágport gyűjt kaptárba.

Méz, méz, mézecske,
édes, arany lépecske.

Kaptárt rabol egy dongó:
Kincső (Hajni, Dalma stb.)

te vagy a fogó! .../ vagy / hunyó!

Vadászkaland

Tavaszi Nap arany fényt szór,
rügyek bújnak már az ágon,
egy vörösbegy hívja párját,
fészket épít almafánkon.

Lopva közelít a kandúr,
sűrűségben kóró rejti,
veszedelmet a két madár
nem gyanítja, nem is sejti.

Minden apró szárnyrezzenést
leselkedő szem vigyázza,
a két bohó száll csapongva,
nem ügyelnek a macskára.

Már ugráshoz készülődik,
jaj, mi lesz ennek a vége?
Elhessentem a két parányt;
elrepül macskánk ebédje.

Emberfia

Nagy volt a hó, puha és hideg.
Alig látszott, önfeledten játszott
buckák között egy kisgyermek.
Kezét a hideg pirosra marta,
de hókunyhóját egyre csak rakta.
Aztán, mint bújik meleg vacokra
hideg elől az erdei vad,
felnézett, s büszkén mosolyogva,
emberösztönével fel a téli Napba,
kukucskálva kémlelte az eget.
Mintha azt kutatná tudálékos
szemmel, menjen-e vadászni,
mint tette valaha az őseember.

Égig érő fa

Mesét mondott nagyanyó,
táltosok csodáját,
égig érő fa törzsének
minden apró ágát.

Ágain a sok-sok levél
egy-egy mesét rejtett,
tünde-népek, apró csodák
benne gyökereztek.

Mélyre nyúlik ez a gyökér,
sok-sok ezer évre,
ahogyan az esti tűznél
nagyamama mesélte.

Óriások földjén, ha járt,
a királyfi győzött,
sárkányokkal és manókkal
a hegyekben küzdött.

És amikor a nagy égre
minden csillag feljött,
minden gyerek elszunyókált,
s új mese kezdődött.

Életre kelt a sok-sok hős,
tűz körül cikáztak,
másnap aztán én meséltem
róluk nagymamámnak.

Dió

Langyos eső öntözgeti,
a Nap fénye dajkálgatja,
zöld héj alatt barna páncél,
abban növekszik a magja.

Dióverő meleg napon,
kosár és zsák hamar telik,
egysem maradhat a fűben,
szorgos kezek mind fölszedik.

Kippen-koppan a kalapács,
az ünnepnap közeledik,
dió nélkül szegény a ház,
és karácsony sem létezik.

Ráolvasó

Gyermek, gyermek,
kisleányka,
istennőknek ősi sarja,
édes teje, édes manna,
három kislány, kisleányka.

Örök nap és öröm óra,
áldassék, ki nekünk adta,
áldassék, ki befogadta.

Serdüljetez tulipánnak,
almát termő arany fának!
Bennetek rejlik az élet,
titkos magja a jövőnek,
szép hazának édesanyja,
Boldogasszony leánykája.

Tök jó dolog

Nézd csak, fenn a kerítésen,
töklámpás nevet az éjben.
Borzas kutya megugatja,
vicsorog a lámpás arcra.

S aztán másnap, milyen csoda,
egyre több van kifaragva.
Az emberek nézik őket,
ijedeznek, nevetgélnek.

Ilyen már nagyon régen volt,
velünk örül fenn a vén Hold.
Tökember is nevet bátran,
nincs szebb nála héthatárban.

Két nagy tökszem tökfejéből
révedez a kerítésről.
Orra helyén egy nagy lyuk van,
szája örök mosolygásban.

S mire egyet kifaragunk,
vidámság lesz a jutalmunk.

Egy egész esztendő

Egy egész esztendő,
az tizenkét hónap.
Tizenkét hónapban
benne van négy évszak.

Négy évszak négy ágán
tavasz, nyár, ősz és tél,
ötvenkettő hét nevet,
ő sem több egy évnél.

Ötvenkét hét napja
ötvenkétszer hét,
kerek esztendőben
háromszázhatvannégy.

De minden négy évben
siet egy kicsikét,
szökőévet számol
így az emberiség.

Diófánkon kicsi csíz

Hullámot vetett a víz,
hullám hátán agyonázva,
csapzott tollal fuldokolva,
vergődött egy kicsi csíz.

„Kicsi madár! Megmentelek,
díszes kalitba beteszlek.
Kalitkámba jól bezárva,
madárdalod felvidít.”

Ám énekfütty nem szólt már,
szomorkodott a madár.
Hazavárta szép hazája,
erdő, mező vadvirága...

Rám nézett és füttyentett,
újra magasba röppent.
Kettőt, hármat körözött,
eltűnt a házak fölött.

És egyszer egy délután,
csíz énekelt fenn a fán.
Nem egyedül, ketten jöttek,
s nekem mindent megköszöntek.

Búját nézni nem tudtam,
rabként én nem tarthattam.
Hátha várja kicsi párja,
vagy talán a fiókája!

Kalitajtót kitártam,
elveszítem jól tudtam.
Aztán mégis lelibbent,
diófákon megpihent.

Altató

Ezüst fényből szövöm álmod
holdsugárral, ugye látod?
Szempilládra ül az álom,
nem vagy álmos, kicsi lányom?

Édesanya szívecskéje,
édesapa szemefénye!
Aranyalma aranyfája,
szép szivárvány ragyogása!

Álom vigyen messze földre,
Tündérkertbe, Üveghegyre!
Szóló szőlő ott téged vár,
csengő barack csendülne már.

Vagy repülj el hét határra,
erdők, völgyek lankájára!
Oda, hol a magas fákon
aranymadár ül az ágon.

Elringat majd szép mesével,
tündéreknek énekével.
Kis unokám, kicsi kincsem,
fürödj meg az Olt vizében.

Messzi mama mosolyában,
messzi tata két karjában,
fürödj örök szeretetben,
napcsókolta harmatcseppben.

Hajad selyme térdig érjen,
csillag utadon kísérjen.
Tündérek közt első legyél,
virágokon lépegessél.

Arcod szellő simogassa,
langyos eső hajad mossa.
Szempilládon ül az álom,
aludj, aludj, kicsi lányom.

Busa fejű kiscica

Busa fejű kiscica
keservesen nyávog,
mert nem fogott egeret,
hát nem kapott sajtot.

Buksi fejét ingatja,
ugyan most mit tegyek,
üresen áll a kamra,
nincsenek egerek.

Hogyha kolbász, szalonna
a kamrában lógna,
vendégségbe egérnép
százával tolongna.

Akkor aztán lehetne
víg lakomát csapni,
és a végén ravaszul
sok egeret fogni.

Így azonban, éhesen
bajszát nyalogatja,
hogyha nem kap vacsorát,
korog majd a gyomra.

Kalap

Süt a Nap melegen,
kalapod lekonyul,
füleden megpihen,
a kerek fejedén
megül, mint bokorban
a kis nyúl, lelapul.

Beborul, elered,
kalapod leveszed,
komoran elteszed.
Kiderül, felteszed!
Mondd? Hová tetted el
maradék kis eszed?

Iskolakapuban

Iskolakapuban
kicsit félve állok,
pedig velem vannak
az ovis barátok.

Mindenki mosolyog,
apa, anya, testvér,
tán elfelejtették,
milyen, ha gyerek fél.

Még nem tudom, mi az,
amit majd tennem kell,
de nagyon igyekszem
minden felelettel.

A tesóm is mondta:
Ne félj, hugi, kérlek!
Tanulni nagyon jó,
okos leszel, tényleg!

Tudom, játszhatok még,
de egyre több a munka,
aki pedig szorgalmas lesz,
a sulit nem unja.

Év végére végre
már magam olvasok,
s a tudás kapuján
én is beosonok.

Szitakötőtánc

Vízben zsendül a nád,
leskel levél ujjá.
Szitakötő repdes,
csúcsára guggolva.

Szeméről, szárnyáról
valamit letöröl,
párja táncra várja,
zirren, rezzen, pöröl.

Csapkod erre, arra,
mintha mosakodna.
Megmozdul a zöld víz,
hullám fut a partra.

Megrebben most a nád,
vízre hajlik szára,
jaj, majdnem vizes lett
csillogó ruhája.

Acélos szárny lebben,
cikáz fel a Napba
villódzó színekkel,
fel, fel, a magasba.

Szitakötő asszony
színarany szitája
ott készül, hol fénylik
a Nap koronája.

Ki vagyok?

Fészkem fenn a diófán,
örvös nyakú fiókám
félőn pislog, felnéz rám:
lesz-e ebéd, anyukám?
(vadgalamb)

Szeretet

Apa anya, egyszer régen,
mikor még meg sem születtem,
gondolták, hogy élhetnének
boldogabb családi létben,
ha lenne két, három gyerek,
akiket majd babusgatnak,
szeretgetnek és nevelnek.

Teltek, múltak napok évek,
mire végre jött az első!
Én lettem az, kislány, Kincső!
Már beszélni, járni tudtam,
amikor egy fontos évben,
anya hasa kerekedett,
benne tesó növekedett.

Hajnal is lány, a második,
vele már négyen éltünk itt,
az asztalhoz négyen ültünk,
mindenhova együtt mentünk,
kirándulni ide-oda,
fagyizni a Balcsi-partra.

Négy év telt el boldogságban,
hugicámra is vigyáztam,
merthogy én voltam a nagyobb,
s nekem kicsit több eszem volt.
Négy év röppent el felettünk;
észbe kaptunk, öten lettünk.

Így született meg a Dalma,
mindkettőnknek kicsi húga.
Az volt ám egy áldott jó nap!
– így mondta ezt akkor anya,
s még azt is: Jó, hogy ez is lány!
Nem lesz gond se cipőre,
se ruhára már ezután.

Amit egy kap, hordja három,
nem lesz nálunk annyi lim-lom.
És ez így van azóta is,
mert szerintünk így normális!
Gondot és bűt osztunk menten,
örömünket mindenképpen.
Még valaki lakik nálunk,
teljesíti minden vágyunk.

Nem más ő, mint a SZERETET,
'ki megbocsát és dédelget.
Ha velünk van, semmi bajunk,
mind az öten felvidulunk.
Ránk gonoszság nem támadhat,
ő a hatodik családtag.

Kis csikó

Dibben, dobban a patkó,
anyja mellett kiscsikó.
Ugra-bugra vidámság,
rézcsengettyű mulatság.
Csingilingi szaladok,
ha nagy leszek vágtatok.

Béka és boszi

Kicsi béka brekeke,
tóban van a lakhelye.
Legyet evett, szúnyogot,
úgy jóllakott, szuszogott.

*

Jó boszorka szeret téged,
hozott neked szép meséket.
Reggel, mire felébredsz,
a bosziból tündér lesz.

*

Boszi, béka találkoztak,
egymásnak két puszit adtak.
És láss oda, mily csoda!
Boszorkány lett a béka.

Kiszámoló

Kő kövön, kavicson
– sok ház épült egykoron.
Őrzi őrző őrharang
– templomokban két harang.
Vágja vágott vályúban
– kőből készült házakban.
Áldott áldó áldomás
– pincékben borászkodás.
Gégéjén gargalizál
– tüzes nedű éget már.
Ócska, ócsár, ócskaság
– múzeumok kincse vár.
Önti öntött öntövényt
– kő helyett most vasat mért.
Rontja roggyant roggyanás
– ráfér egy kis javítás.
Sejti sarjad sarjadás
– új életre sarkalás.

Aki kapja, elmarja,
aki ügyes megfogja,
lyukas aljú hordó,
ki lesz a fogó/hunyó?

Fut a szánkó

Siklik a szán fehér havon,
bakon ül a Gyurka,
Gyuszkó hátul a kormányos,
elöl Panni, Kata.

A kanyarban felborulnak,
visongnak a lányok,
ám a fiúk csak nevetnek,
havat szórnak rájuk.

Csepregi Csepke

Csepregi Csepke,
csöpp tündérke
csöppnyi lábán
csöpp mezőre
gyalogolt.

Csöpp szívében
ezercseppnyi
szeretet dalolt.

Csöpp kezével
csöpp virágot
szedeget,
anyukának,
apukának
csöpp csokrocskát
kötöget.

– Csepke szívem
szeretete
mind egy cseppig
tietek.

Csöpp országban,
csöpp hazában
Csepke itt él
veletek!

Három kislány

Három kislány, haja-ha,
reggel kiment a partra.
Egész nap csak üldögélt,
a Nap meg csak sütögélt.

Mire eljött az este,
fekete lett, he-he-he,
mind a három haja-ha,
nem ismert rá az anyja.

Fürdővízbe betette,
nem fakult ki a bőre,
Nap égette, sütötte,
szép piros a pecsenye!

Három kislány, haja-ha,
forgolódik éjszaka.
Máskor jobban figyelnek,
tűző Napra nem mennek!

Várjuk a nyarat

Boglár virít aranyló,
ni, hogy szalad a csikó!
Napsugara simogat,
aranyfénye csókolgat.

Barka kuksol az ágon,
tavasz ébred, barátom!
Tarka tavasz itt vágat
a kert alatt lóháton.

Hűs vizű a Balaton,
hajó sincs még a tavon.
Hullámokon fut a szél,
szélhárfákon ki zenél?

Ringó vize tetején
bukfencet vetett a fény.
Huncut módra kacsingat,
együtt várjuk a nyarat!

Évszakok

Tavasza lesz az első.
Sok-sok báránfelhő,
fényben fürdő mező.

Nyár lesz a második.
Zöld határ virágzik,
kivirul az erdő.

Harmadik lesz öreg ősz.
A napsugár elidőz,
szőlőre vigyáz a csősz.

Negyedik lesz hideg tél.
December a hófehér,
aztán az év véget ér.

Erdei fülesbagoly

Esteledik, feljön a Hold,
csendesül az erdő,
aki nappal sürgölődött,
arra most álom jó.

Ámde halkan surran a lég,
szárny rebben az éjben,
fülesbagoly kutakodik
ligetben és réten.

Buksi fején két nagy szeme,
mintha lámpa volna,
sötétben is ügyes vadász,
nagyon nagy a haszna.

Hallása is oly kitűnő,
segít bojtos füle,
zsákmányára hogyha lecsap,
nincs menekvés tőle.

A neve is egy rejtelem,
merthogy nem erdei,
fellelni réten, ligetben,
ő inkább mezei.

Öt-hat poronty nem csekélység,
nagyon gondos szülő,
addig etetgeti őket,
míg a tolluk kinő.

Védett madár, jegyezd meg jól!
Ne bántsad a fészket!
Óvjuk együtt a természet
csodálatos kincsét!

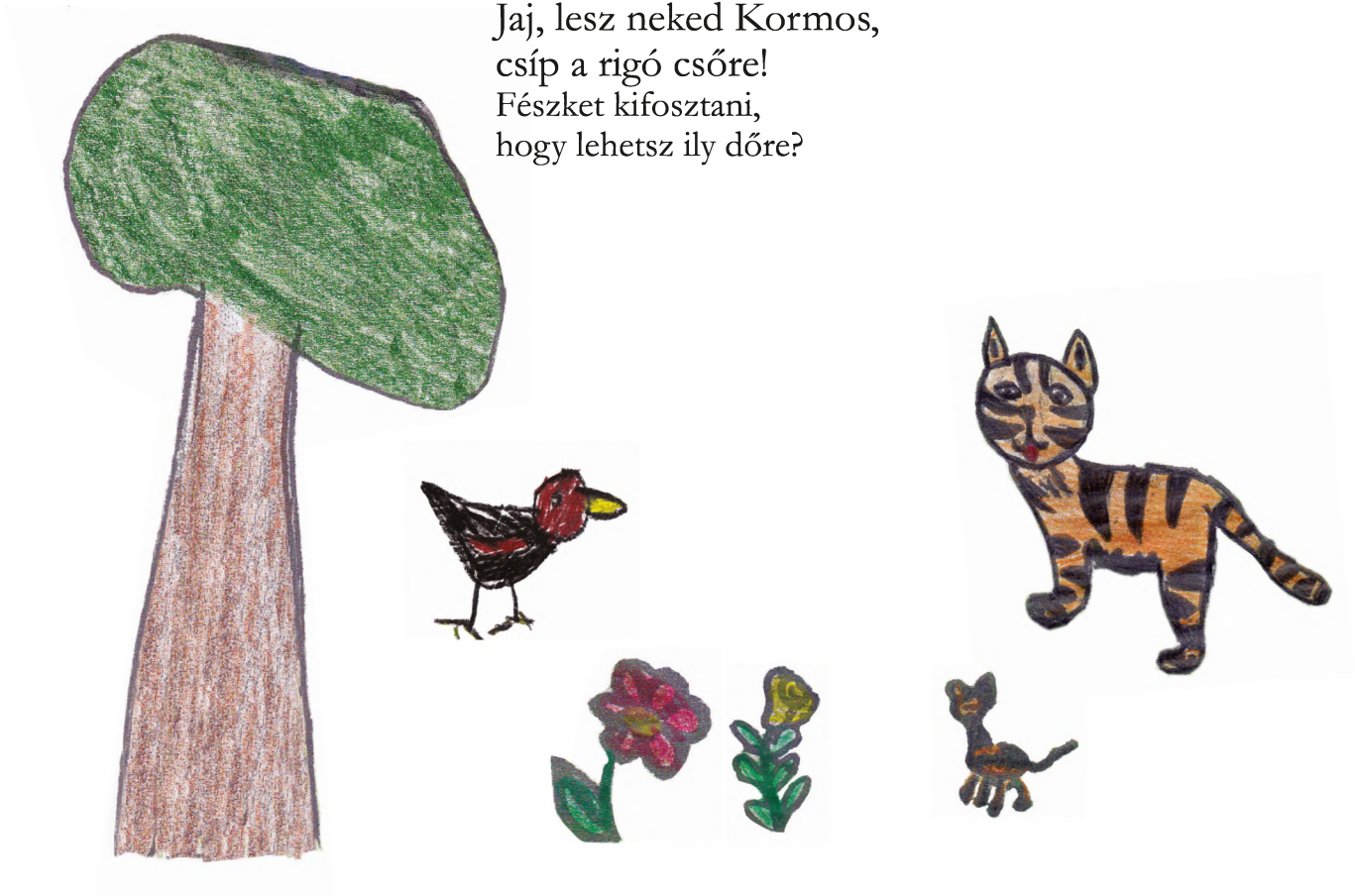
Kicsi csiga

Kicsi csiga, ha szarvadat kitolod,
megláthatod, odafenn a Nap ragyog.
Meleg fénnel simogatja a kertet,
így ehetsz a salátából eleget.

Körülötted csupa zöld és sok virág,
a te hazád kertaljai fű-világ.
Salátával kínállak, ne válogass!
Ettől lesz a csigaházad hatalmas.

Macskától sem riad

Macskától sem riad,
ha a fiát védi,
csirregő hangjával
a rablót elúzi.
Jaj, lesz neked Kormos,
csíp a rigó csőre!
Fészket kifosztani,
hogyan lehetsz ilyen dőre?

Északon

Csupa hó, csupa jég,
iglu* fölött sötétség.
Havat szállít a felhő,
északifény este jó.

Csupa hó, csupa jég,
hókristályos fehérség.
Emberek is élnek ott,
fókavadász eszkimók.

Csupa hó, csupa jég,
a hó alatt kotorék.
Benne alszik medvebocs,
kinek anyja halat hoz.

Csupa hó, csupa jég,
fjordok szélén menedék.
Város épül hatalmas,
emeletes, jó magas.

Csupa hó? Csupa jég?
A városban villany ég.
Ablakodból láthatod,
hullnak a hókristályok.

*iglu = jégkunyhó

Forrás

földből buggyanó
mélyből bukkanó
pajkos butykos;

lohog lotyog
pörgető fürdető
örvény forгатag;

zubogó tocsogó
szétfutó csacsogó
szörcsögő hörpögő
zsendülő nádaktól
övezett tavakat;

majd:
 égre
 fodorul
felhő
 beborul
 eső
lezutyog
 forrás
 felbuzog

Készülődik a karácsony

Készülődik a karácsony,
dió csörög a padláson,
erdőben a fenyő várja,
terüljön a tél palástja.

Ágai közt megül csendben,
ráhullott a fehér hó,
a sok kristály fel-felragyog,
szikrafénnyel csillogó.

Szánnal jönnek az emberek,
csilingel a rézcsengő,
hangja messze száll a völgyben,
felébred rá az erdő.

Dalt füttyörész egy kis madár,
ágról ágra röppen,
siess ember, hazaérjél
a leszálló ködben.

Alkonyodik, és a szánkó
hazafelé indul,
fenyőfától roskadozva
házak felé fordul.

Várja meleg otthonokban
a sok kicsi gyermek,
ragyogó szép üveggömbök
velük ünnepelnek.

Üdvözlésre készülődnek,
éji csodát várnak,
ha jók lesznek, a fenyőhöz
angyalok leszállnak.

Tücsök

Mikor az ég kiderül,
mezőn tücsök hegedül.
Húzza egész éjszaka,
majd elalszik hajnalra.

Rajzol egy kislány

Ajkat biggyeszt,
haja arcába csúszik.
Észre sem veszi,
most nem számít.
Szeme papírra mered,
pár pillanat,
a ló szabályos alak
– grafit vonalak –
fejéből nő ki szarva,
unicornis,
két szárnya emel az égbe
egy perc alatt.

Rajta királylány ül,
selyemruhája
szélben lobogó,
mellette két húga szalad,
két aranyhajú kiscsikó.

Kék álom

Kéket álmodtam az éjjel.
Csupa kék volt a világ.
Kék hegyek közt
kék gyerekek járták be a palotát.
Kék volt annak minden fala,
az ajtaja, az ablaka,
és a kék trón tetején
két kék király üldögélt.

Előttük a kék gyerekek,
kishercegnők és hercegek
kék labdával játszottak,
kék cukorkát nyamiztak.
Kék lett tőle a nyelvük,
huncutság lett a nevük.
Kidugták és öltögették,
kék nyelvüket kinevették.

Erre aztán felébredtem,
és megint egy jót nevettem,
mert nem volt itt semmi kék,
csak az ablakból nevetett
a Hold, és az ezüst Ég.

Tóparti ezüst-álom

Ezüst az ég, ezüst a tó,
ezüstszínben fut a hajó.
Ezüstös az esti sugár,
a hal ezüst pitykében jár.

Hold világol ezüst fénnel,
ringó hidat sző az éjjel,
s a hajnali fehér fények,
ezüstös homokra érnek.

Pára száll a nagy víz felett,
belepi a nádat, berket.
Ezüst ködbe bújik a táj,
ezüst tollú itt a sirály.

Virgonc hullám víg fodrot hány,
csobbanó ezüstöt dob rám.
Kiragad álmomból engem,
ideje már felébrednem.

Ezüstszínű álomvilág
Nap fényére, aranyra vált.
Arany felhők, arany lapály,
aranyszörű ott lenn a nyáj.

Arra ballag öreg pásztor,
amerre a Nap világol,
s mikor a nagy tóhoz érnek,
aranyhídon túlra mennek.

Vízen bárány, parton bárány,
ki barangol most a pusztán?
Delelésre elpihennek,
aranygyapjút így növelnek.

Milliónyi huncut vízcsepp,
napsugáron égbe lebeg,
felhőbárány lesz belőle;
ezüstös hull a földre.

Várakozzál csendesen

Békés csendben alszik minden,
esti homály fákra lebben,
üzenetet suttog a szél,
valaki siet, útra kél.

Hozzád jön egy téli éjen,
mikor fenn a magas égen
egy nagy csillag felragyog;
elhozzák az angyalok.

Várakozzál türelmesen,
és azon a csendes éjen
énekelj és mondj imát,
így látod meg Jézuskát.

Öltöztess díszbe a házat,
segíts az édesanyádnak.
Színes dísz az ablakon,
koszorú az asztalon.

Koszorúban a négy gyertya,
mintha négy kis testvér volna.
Mikor mind a négy ragyog,
Kisjézus szól: Itt vagyok!

Karácsonyfa alatt állva

Karácsonyfa alatt állva
nézed a díszeket,
minden ágon csillogó fény,
valakitől üzenet.

Kicsi angyal meglebbenti,
mintha neked intene,
két kis kezéd tedd imára,
Ő mindenki Istene.

Eljön hozzád, és az éjben
alászáll az áhítat,
a gyerekek a fa alatt
ajándékot bontanak.

De a legszebb ajándékok
ott fekszik a jászolban,
vedd öledbe, és ringasd el,
pihenjen a karodban.

Tél közelít

Tél közelít havas szánon,
jégbe dermedt hideg álom.
Hófüggöny takarja fátylát,
fehér téli ködbundáját.
Vakít a fény, a sziporka,
kristálykehely hull halomba.
Most érkezett le a Földre,
maradna nálunk örökre,
ám, melegét küldi a Nap,
így sokáig nem maradhat.
Föld elissza hóbundáját,
lucsokba veri az árát.

Ébresztgető

Reggel van, hát ébredj gyorsan!
Messze repült már az éj!
Varázslatos tündérálmód
gyöngyházfényű csigahéj.

Vár ott kinn az arany napfény,
poharadban langyos tej,
mézes kenyér az asztalon,
ő is köszön: Jó reggelt!

Várnak rád az óvodások,
Marci is, a ház előtt,
Folti kutya az óljában,
kelj fel gyorsan, ébreszd őt!

Kertben a fán piros alma
mosolyogva néz le rád,
ha egy kicsikét még nőnél,
ágáról lekaphatnád.

Kelj fel hát! Hisz itt a reggel!
Nézzük csak meg gyorsan,
mennyit nőttél az éjszaka?
Csak nem éred fel nyomban?

Tündekép

Tündetáncot járnak
pilléző levelek,
aranyszínű fák közt
esti sugár lebeg.

Lenyugvó napfényben
fut az aranyhullám,
kék égen feltűnik
egy kései szivárvány.

Üvegcipellőben
táncoló alakok,
felgyúlnak lassan
az esti csillagok.

Lenn a csendes parton
egy kislány lépeget,
kezében vödrével
hűs vizet mereget.

Szőke tündérhaján
elbotlik a szellő,
kitartó szorgalmán
mosolyog egy felhő.

Végre itt a kikelet

Kicsi szárnya surran, zizzen,
játékosan idelebben.
Napfény nevet: Tündérlány!
Mért' keltél fel ily korán?

Hogyne kelnék? Hogyne kelnék?
Ébredeznek már a lepkék!
Tavaszt köszönt minden ág,
nyílik rajtuk sok virág.

Végre itt a szép kikelet!
Nektárt adnak virágkelyhek.
Pillangóknak és méheknek,
ez a finom, édes éték.

Napsugaras kertben, réten,
madárdalos dombvidéken
nyílik százszorszép virág,
ettől lesz szép a világ!

Havas világ

Hulló hó halmot rak
fűre, fára, dombra,
szállongó hópihe
utat betakarja.

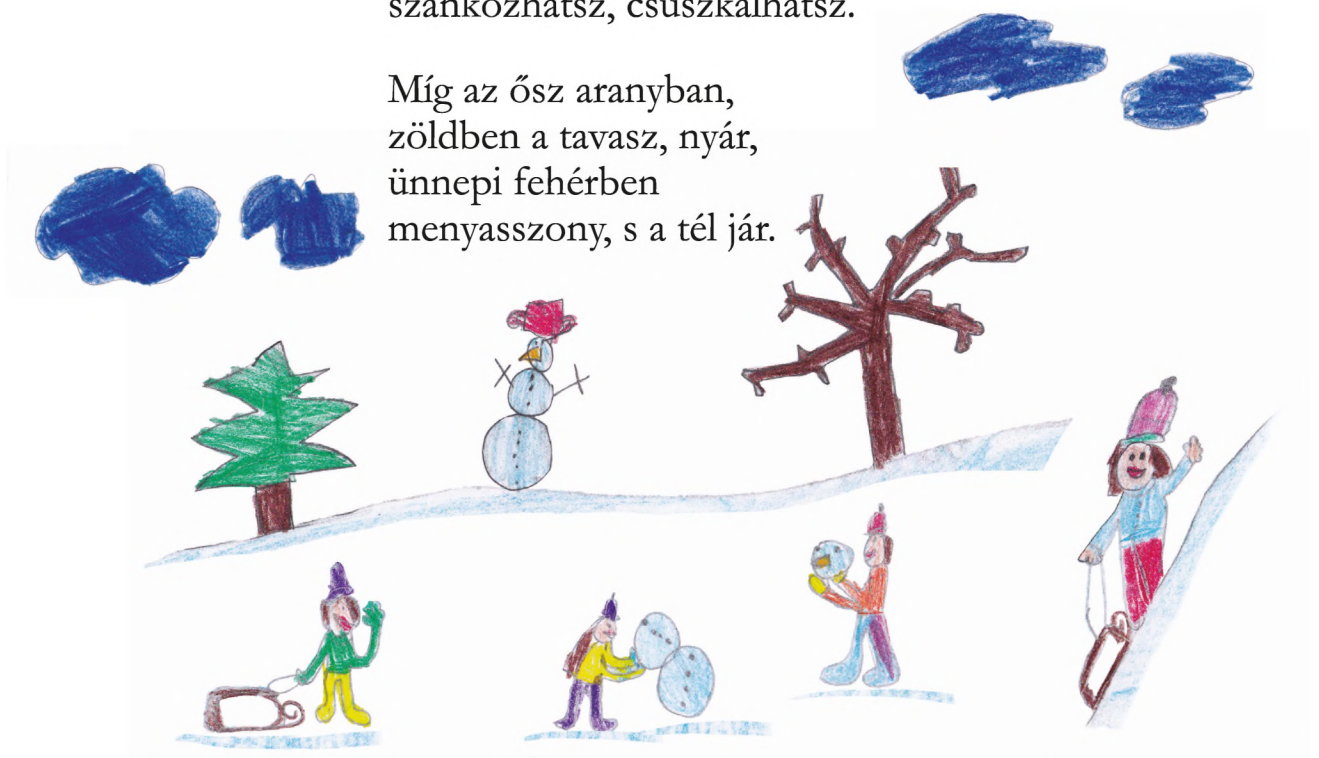
Táncoló hótündér
szövi takaróját,
kerítés mintája
ad hozzá szép ráját.

Fenn az ég dunnája
hópihével tele,
millió kristályban
mind lehull a földre.

Mikor felébredünk,
csodavilág vár ránk,
mintha jégpalota
hószőnyegén járnánk.

Ilyen csoda-mókát
csak nálunk találhatsz,
hogy a fagyott vízen
szánkózhatsz, csúszkálhatsz.

Míg az ősz aranyban,
zöldben a tavasz, nyár,
ünnepi fehérben
menyasszony, s a tél jár.

Pillangók titka

Tudjátok-e gyerekek,
mit hoznak a fellegek?
Esőt, záport, néha jeget;
búsul a Nap, kedveszegett.

Ám, ha jön egy kedves szellő,
messze száll a morcos felhő.
Felragyogva nevet a Nap,
minden ember dalra fakad.

Árad ragyogó fényözön,
virág fakad erdőn, mezőn.
Eltűnik a zord enyészet,
újra éled a természet.

*

Elmondanék most egy mesét.
Hallgasd! Füled nyisd ki jól!
Mert ez a kis fura mese,
bizony, nagy titokról szól!

Látjátok itt ezt az erdőt?
Ebben történt a csoda.
Itt lakik... na, mondd csak gyorsan!
Ismered-e? Mi micsoda?

Tudjátok-e azt például:
a bagoly hol vadászik?
Énekel-e csicseregve?
Valójában mikor alszik?

Látjátok-e fényes nappal?
Vagy egy fán ül a sötétben
s zsákmányra les türelemmel
odakint az erdőszélen?

Hát az odvas kéreg alatt?
Ki lakik ott? Pszt! Mi ropog?
Cincér és a szarvasbogár,
egymáshoz néha átkopog.

És az erdő sűrű mélyén,
mi lapul a levél alatt?
Öreg tölgynek ága végén,
mi motoszkál, mi matat?

Mi lapul ott ebugatta?
Három tojás? Á, nem lehet!
Ekkora súlyt el nem bírna,
gyenge ága is letörhet.

S ha lepottyan, héja reped.
Na, de mégis mi fehérlik?
Levél alatt mi rejtőzik?
Titok marad, bárki kérdi?!

De, lám! A Nap bölcsen nézi.
Talán bizony ő már érti?
Melengeti sugarával,
simogatja fénynyalábbal.

Csendes zápor megfürdeti,
langyos szellő megszáritja.
Kerek erdő, öreg tölgyfa
ága végén elringatja.

Mikor a Hold szépen ragyog,
bársony éjen a csillagok
az éj sötét tengerében,
nekik táncolnak az égen.

Ők is tudnak már valamit!
Biztos, hogy titok lapul itt!
És egy napon... teremtetten!
Megmozdul a kicsi pete.

Előbb egyik, majd a másik,
szépen, sorban a harmadik.
Három kicsi hernyó gyerek,
báb-bölcsőből előmászik.

Fürgén ágról ágra kúsznak.
Zöld levélbe lyukat rágnak,
tele hassal nagy vidáman,
fáról fára tovább jutnak.

Megrágják a virág szirmát,
levél színét és fonákját.
Gömbölyödnek napról napra,
mindnek tele a pocakja!

Telik egy hét, talán kettő,
a változás újra eljő'.
Gubót szőnek maguk köré,
elalszik a három góbé.

Fújhat a szél, eshet a hó,
megvédi a selyemgubó.
És a tavasz közeledve,
mély álmából ébredezve,

Mikor nyílik sok-sok virág,
akkor látjuk meg a csodát.
Nézd csak! Mozdul már a báb.
Megjelenik két kicsi csáp,

Majd a lábak szépen sorban.
Pompázatos csillogásban,
legvégül a színes szárnyak,
másai a szivárványnak.

Hű! De jó, hogy ezt kivártuk!
Gondoltad volna valaha,
hogy a csodát megláthatjuk,
s miénk lesz az erdő titka?

Hogy a három kicsi pete,
a kis hernyók csúnya bőre,
átváltozik egykettőre?
Nézd! A pillangó, hogy szálldos!

Kis virágból, nagy virágból
finom, édes nektárt nyaldos.
Milyen ékes, milyen csodás,
mint egy ékszer, olyan pompás!

Dísze lett az egész kertnek,
a mezőnek, és a rétnek.
Remélem, el nem felejtet:
Hernyónépet ne ijesszed!

Lábacskád el ne tapossa,
hadd éljen e tündércsoda!
Szálljon lepke a virágra,
tulipánra, rózsafára!

Szálljon messze hét határba,
az óvoda udvarába!
Hozza el a jó hírt neked,
eljött már a szép kikelet!

Színes szárnya azt üzeni,
csodálatos a világ!
Lepkeszárnyon ez a mese,
szálljon ide tehozzád!

Tartalom

Altató	32
Anyák napja Tündérorszámban	16
Anyó	12
Átváltozás	3
Béka és boszi	39
Boci nóta	4
Bori mama	14
Busa fejű kiscica	33
Csacska-macska	19
Csepregi Csepke	41
Csiga-biga	10
Csiga-biga néne	2
Csigagyerek	12
Csipkebogyó	6
Csirregő	11
Dió	28
Diófánkon kicsi csíz	30
Ébresztgető	54
Égig érő fa	27
Egy egész esztendő	30
Emberfia	26
Erdei fülesbagoly	44
Esőben	15
Északon	46
Évszakok	43
Fogócska, hunyócska – kiszámoló –	25
Forrás	47
Fut a szánkó	40
Gazsi tata	20
Három kislány	42
Havas világ	56
Iskolakapuban	34
Kalap	34
Kalapács	13
Karácsonyfa alatt állva	52
Karácsonyi menet	22
Kék álom	50
Kertben	5
Készülődik a karácsony	47
Ki vagyok én? Mi vagyok én?	14

Ki vagyok?	36
Kicsi csiga	45
Kis csikó	39
Kiszámoló	40
Körforgás	8
Kutya koma	6
Lovam táltos paripa	8
Macskától sem riad	45
Pehely és csepp	18
Pillangók titka	57
Pogácsasütés	7
Rajzol egy kislány	49
Ráolvasó	28
Rigófüty	16
Rózsa és madárka	10
Sütőtök	2
Szeretet	37
Színesek	21
Szitakötők	6
Szitakötőtánc	36
Szótündér	1
Tavaszi jött el barátom!	24
Tavaszcseré	13
Tél közeledik	53
Tóparti ezüst-álom	51
Tök jó dolog	29
Tökfej	16
Tücsök	49
Tündekép	54
Ünnepnapon	20
Vadászkaland	26
Várakozzál csendesen	52
Várjuk a nyarat	43
Várlak, nagyfi	7
Végre itt a kikelet	55

